

ΠΡΟΣΟΧΗ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του παρόντος διηγήματος με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, ή παρουσίασης, διασκευής σεναρίου, παραγωγής για ταινία, μηχανικό, φωτοτυπικό ή άλλο, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του δημιουργού. Νόμος 2121/1993 και Νόμος 3057/2002, ο οποίος ενσωμάτωσε την οδηγία 2001/29 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ΚΑΦΕ ΜΠΑΡ ΤΟ ΨΑΡ

Η διάρκεια της μνήμης μου λένε πως είναι ένα δευτερόλεπτο. Ίσως δύο. Τρία το πολύ. Ψέματα.

Αν και καμιά φορά μέχρι να σκεφτώ αυτό που ήθελα να σκεφτώ... εεε... μέχρι να το σκεφτώ... πάει αυτό ήτανε.

Ξέχασα τι είπα. Τι ήθελα να πω; Α ναι! Πεθαίνω.

Αυτό είναι γεγονός.

Κι' όμως! Αυτό το δευτερόλεπτο της μνήμης μου κλείνει μέσα του όλη τη μικρή ζωή μου. Εγώ μπορώ μέσα σε ένα δευτερόλεπτο να αντλήσω όλες τις εικόνες που είχα μέχρι τώρα. Ακόμα και να τις επεξεργαστώ. Μπορώ να συγκινηθώ να κλάψω να πονέσω.

Όπως αυτή τη στιγμή. Πονάω φρικτά και πνίγομαι.

Ο αέρας με πνίγει.

Πως βρέθηκα εδώ; Αυτός ο άγνωστος κόσμος λες και θέλει να με τρελάνει.

Εγώ για φαί πήγαινα, μια ωραία μπουκίτσα είδα να κουνιέται μπροστά μου και ξαφνικά τσακ! Ένας τρομερός πόνος στο στόμα μου, φίλοι γνωστοί και συγγενείς να απομακρύνονται με τρομερή ταχύτητα από κοντά μου, ενώ εγώ νιώθω το μεγαλύτερο τράνταγμα στη ζωή μου. Κοντεύω να παραλύσω από τον τρόμο.

Κάτι με τραβάει προς τα πάνω. Βλέπω την επιφάνεια της θάλασσας να πλησιάζει. Προσπαθώ να κατέβω προς τα κάτω αλλά δεν μπορώ Η μπουκίτσα με τραβάει προς τα πάνω.

Οι χάνοι με κοιτάνε σα... χάνοι. Με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη. Α! και μια ρέγκα κλαίει. Απίστευτη ντροπή να με κλαίνει οι ρέγκες. Είναι το τελευταίο πράγμα που βλέπω από τον κόσμο μου.

Ότι ήξερα μέχρι τώρα δεν είναι πια το ίδιο. Είναι κάτι το τρομαχτικό. Απίστευτα τρομαχτικό. Ένας τελείως διαφορετικός κόσμος που τον γνωρίζω με τον ποιο οδυνηρό τρόπο. Ο κόσμος πάνω από τη θάλασσα.

Είμαι ψάρι. Που να μην ήμουνά....

Βλέπω κάποια αλλόκοτα όντα σ' αυτόν τον παράξενο κόσμο που βρέθηκα, να βγάζουν κάτι περίεργους ήχους από το στόμα τους και να χοροπηδάνε. Κρέμομαι από το στόμα. Δεν καταλαβαίνω τι γίνεται, άσε που είναι και αυτός ο αφόρητος πόνος,

Οι ήχοι που φτάνουν στ' αυτιά μου είναι δυνατοί και καθαροί. Ακούω πεντακάθαρα χωρίς να μπορώ να καταλάβω τι σημαίνουν όλα αυτά:

-Πω πω μια ψαρούκλα..

-Σιγά την ψαρούκλα... Σαν το δάχτυλό μου είναι...

-Τι είναι αυτό ρε;

-Γαύρος;

-Τι γαύρος ρε; Αυτό είναι λαβράκι. Έπιασα λαβράκι.

-Τι λαβράκι ρε... Ροφός είναι.

-Ροφός στο μόλο; Αποκλείεται. Σιγά μην είναι και καρχαρίας...

-Πως το 'πιασες; Αυτό είναι μεγάλο ψάρι...

-Γιαυτό καθόμαστε σ' αυτή τη ταβέρνα. Γιατί μπορούμε να τρώμε και να ψαρεύουμε.

-Δεν είναι ταβέρνα! Είναι μπαρ.

-Δεν είναι μπαρ. Ταβέρνα είναι.

-Όχι! Μπαρ.

-Ταβέρνα.

-Τότε γιατί τη λένε Καφέ μπαρ το ψαρ;

-Γιατί παλιά ήτανε καφενείο και τώρα είναι ταβέρνα.

-Και που το ξέρεις εσύ;

-Μου το 'πε ο θεός μου ο Χρήστος.

-Ναι σιγά μην ήτανε και σουπερ μάρκετ.

-Πρόσεξε μη φύγει το ψάρι...

Το πλάσμα σκύβει από πάνω μου και εξακολουθεί να βγάζει παράξενους ήχους από το στόμα του.

-Τώρα θα του βγάλω το αγκίστρι.

-Κοίτα! Δεν το 'πιασες καλά. Παραλίγο και θα ξέφευγε.

Τα σωθικά μου ταράζονται από αυτό που αναπνέω και από τον πόνο στο στόμα μου.

Χτυπιέμαι και μου 'ρχετε να λιποθυμήσω.

Το παράξενο ον μου κρατάει το σώμα και το κεφάλι. Με πιέζει προς τα κάτω. Κάτι τραβάει από το στόμα μου. Ο πόνος είναι αφόρητος. Αντιστέκομαι. Δεν μπορεί να μου συμβαίνει εμένα αυτό.

-Θα ναι' και μισό κιλό...

-Σιγά μην είναι πεντακόσια... Μαμά μαμά..

Τώρα έχει πέσει και το άλλο πλάσμα από πάνω μου και με κοιτάει στα μάτια.

-Κοίτα κάτι πεταχτά μάτια που έχει... Μαμά έλα να δεις...

Κάτι που μοιάζει με τα προηγούμενα όντα μόνο που είναι πολύ μεγαλύτερο μέγεθος από αυτά έρχεται και με κοιτάει. Το ξέρω πως με κοιτάει γιατί έχουμε κάτι κοινό. Μάτια.

-Μαμά κοίτα ένα μεγάλο ψάρι που έπιασε ο Τάκης..

Το τεράστιο ον που μοιάζει με φάλαινα όπως μου έλεγε ο παππούς μου πως είναι οι φάλαινες, έτσι και χειρότερες τις φανταζόμουνα, βγάζει και αυτό ήχους από το στόμα του. Ποιό τσιριχτούς.

-Ε όχι και μεγάλο... ένα μικρό ψαράκι είναι. Τι είναι;

-Εγώ λέω πως είναι ροφός.

Ο πόνος με κάνει να λιποθυμήσω. Λιποθυμάω για ένα δέκατο του δευτερολέπτου. Συνέρχομαι πάλι. Αρχίζω να παραλύω. Βλέπω τη θάλασσα. Είναι δίπλα μου. Ένα καλό τίναγμα και θα πέσω μέσα. Αυτό το πράγμα που ήτανε στο στόμα μου το βγάλανε. Το στόμα μου έχει μουδιάσει. Υπολογίζω την απόσταση. Βάζω όλη μου τη δύναμη. Δίνω μια με την ουρά μου. Και πετάγομαι ψηλά.

Ξαναπέφτω στο ίδιο σημείο. Όπου να ' ναι σας αφήνω γεια. Οι δυνάμεις μου με εγκαταλείπουν. Τα μάτια μου αρχίζουν να ξηραίνονται και τα βλέπω όλα θολά. Είμαι πολύ μικρός για να πεθάνω. Δεν θέλω.

Μαμαααα!

Θυμάμαι τότε που ακολουθούσα τη μαμά μου. Και λένε ότι δεν έχω μνήμη. Αστείο είναι; Μάλλον.

Όπου κολυμπούσε εκείνη κολυμπούσα και γω. Από πίσω της. Με τα αδερφάκια μου. Ανάμεσα στη κοιλιά της. Και την ουρά.

Αχ αγαπημένη μου ουρά που να ' σαι τώρα να δεις πως βασανίζομαι...

-Φώναξε το μπαμπά σου που ξέρει να μας πει τι είναι.

-Μπαμπά μπαμπά έλα να δεις το ψάρι.

-Μετά. Τώρα τρώω.

-Έλα μπαμπάκα σε παρακαλώ....

-Φέρτο μου εδώ.

Με σηκώνουν. Δεν αντέχω άλλο. Πονάω παντού. Κλαίω. Κανείς δεν το προσέχει. Αυτά τα πλάσματα δεν με λυπούνται. Βγάζω ένα βαθύ αναστεναγμό. Ούτε αυτό το καταλαβαίνουν. Το δέρμα μου με τραβάει. Αρχίζω να ξεραίνομαι. Με πάνε σε ένα μέρος παράξενο με διάφορα πράγματα πάνω και... πω πω τι δυστυχία...

Βλέπω πέντε φίλους μου κοκαλωμένους και ακίνητους με το δέρμα τους να είναι κάπως προς το καφέ. Ακίνητοι.

Γύρω γύρω ένα πράσινο υγρό, και ένα στρογγυλό κίτρινο πράγμα. Τι τους κάνανε;

-Έλα να φας τα ψάρια σου γιατί θα κρυώσουν και ψαρεύεις μετά... Λεμονάκι να σου βάλω;

Το πελώριο ον που βγάζει ήχους από το στόμα του έχει μουστάκια και τρώει ένα φίλο μου.

-Μπαμπά τι ψάρι είναι αυτό;

-Σαλιάρα. Πέτα το. Ούτε οι γάτες δεν το τρώνε.

-Σαλιάρα; Εγώ για σαλιάρα ξέρω αυτή που δένουμε στο λαιμό της Ζωίτσας για να φάει.

-Σαλιάρα λένε και αυτό το ψάρι. Πέτα το δεν τρώγεται.

-Εγώ θα το κρατήσω.

-Άμα το κρατήσεις θα ξυπνήσει το βράδυ που κοιμάσαι και θα σου φάει τη γλώσσα. Χε χε...

-Δεν ντρέπεσαι Βαγγέλη τι είναι αυτά που λες στο παιδί; είπε η φάλαινα.

-Καλά, πέτα το πριν βρωμίσουμε. Έτσι κι ' αλλιώς δεν τρώγεται. Άσε που θα σε γεμίσει σάλια.

Ξαφνικά ένας άλλος παράξενος ήχος βγαίνει από το στόμα του μικρού όντος.

-Μπλιαχ!

Με σηκώνει ψηλά και μου δίνει μία. Πετάγομαι μακριά. Πέφτοντας βλέπω τη θάλασσα. Μπλουμ και πέφτω μέσα.

Σαν από λήθαργο ξυπνάω. Τα μάτια μου ξεθολώνουν. Οι αισθήσεις μου επανέρχονται. Το μουδιασμένο μου σώμα αρχίζει να κινείται πάλι. Δίνω ένα ασθενικό χτύπημα με την ουρά μου και τρυπώνω κάτω από ένα βράχο. Θα μείνω εδώ μέχρι να συνέλθω και να περάσει ο πόνος που νιώθω στο στόμα μου. Όταν πω στη μαμά μου τι μου συνέβη σίγουρα δεν θα με πιστέψει. Έχουμε δει πολλούς οικογενειακούς φίλους την ώρα που βρίσκουν κάτι να τσιμπήσουν να εξαφανίζονται πάνω από τη θάλασσα και να μην επιστρέφουν ποτέ.

Άμα τους πω τι είδα εγώ πάνω από τη θάλασσα δεν θα με πιστέψει κανείς και θα με περάσουν για τρελό. Είμαι μόλις τριών μηνών, και θέλω να ζω χωρίς να με κοροϊδεύει κανένας σπάρος που κάνει τον έξυπνο. Ούτε καν κοκοβιός που αυτοί είναι βλάκες. Ποιό βλάκες και από μια σαλιάρα. Άκου σαλιάρα! Δεν πα να 'μαι και μπαρμπούνι...

Και κάτι ακόμα. Ποτέ δεν θέλω να ξαναδώ στη ζωή μου το καφέ μπαρ το ψαρ.

Είναι το χειρότερο μέρος που είδα ποτέ.

ΤΕΛΟΣ